

Emoties bij het naderend einde van een scheidsrechterscarrière

Onlangs was ik van op de eerste rij getuige van een scheidsrechter die omwille van fysieke knieproblemen niet lukte tijdens de fysieke testen.

Dit houdt mij in die mate bezig dat ik vond om daaromtrent een klein artikeltje te moeten uittikken. Waarom? Gewoon omdat ik me inleef en meeleeft met de harde confrontatie van een ervaren sportman die voelt dat door het ouder worden een aantal fysieke beperkingen meer en meer de kop opsteken. Als je 31 jaar scheidsrechtert en je bent 56 jaar en je fluit nog in klimmen en dalen dan is het voor iemand die zot is van het spelletje arbiter zijn een niet te minimaliseren ervaring.

Het is niet alleen de ervaring van verminderde fysieke mogelijkheden. Het is de ervaring dat er hier en daar gewrichten zijn die moeilijker en moeilijker functioneren. De wil is best aanwezig, de motivatie en inzet heeft nog niks van zich moeten inboeten, mentaal ben je zeker nog niet klaar om af te haken. Je hebt je en je kunt er jou nog niet mee verzoenen beslissingen tot afhaken te moeten nemen. Iets wat je tot op vandaag nog ontzettend graag doet, ja die confrontatie doet pijn: mentale en psychologische pijn. Voor een buitenstaander niet te begrijpen, je kunt het enkel maar begrijpen als je zelf zot was en gebeten was door die microbe van het scheidsrechteren. Geregeld door supporters uitgescholden worden, trainers die allerlei kritieken hebben na een verloren wedstrijd en toch! Zo vele mensen die je in al die jaren hebt ontmoet, collega's scheidsrechters, positief ingestelde mensen van de clubs, spelers, mensen die je geregeld terugziet en waarmee je een bepaalde band hebt opgebouwd.

Verlieservaringen zouden we dit ook kunnen benoemen. Je eigen mogelijkheden die stilaan méér en méér beperkingen worden. Wat moet je doen? Wat moet ik doen? Je strompelt over de meet nadat je door super vriendelijke collega's over diezelfde streep werd geduwd. En dan? Je zit daar met het hoofd tussen de handen, in triestig, je tranen kun je nauwelijks of niet bedwingen. Ontgoocheling, kwaadheid, opstandigheid, berusting, een resem van gevoelens die je overrompelen. Je voelt je machteloos, je probeert je opnieuw op te krikken, je voelt je uiteindelijk slecht in je vel, je weet niet wat je moet doen. Anderen, collega's zie je slagen tijdens de testen. Je gunt het hen zeker, je bent niet jaloers maar pijn doet het; niks brengt je gedachten nog op andere punten en de pijn blijft. Er wordt wat ijs op de knie gelegd in de hoop dat dit de pijn zou verminderen. Je zit daar omringd door mensen van het Rode Kruis, omringd door de arts van dienst en dit terwijl je anderen ziet lachen en wat uitbundig doen omwille van het geslaagde. Verdomd toch, ik kan er met zo weinig mensen over praten, weinigen verstaan me. Dit alles zou ik willen verdringen maar ook dat lukt niet. Waarom toch ! Ik had graag zo mijn scheidsrechter zijn nog enkele jaren gedaan. Wie had dit gedacht ! Dit scenario had ik nooit verwacht!

De confrontatie met opkomende beperkingen, niemand had me daar ooit over verteld. Ik wist er wel van, bij anderen, maar ikzelf had daar nog bitter weinig bij stilgestaan. De confrontatie van het stilaan moeten afscheid nemen van iets wat ik nu nog steeds zo graag doe. Het scheidsrechter zijn heeft een heel stuk van mijn leven bepaald en gericht. Dat wereldje waar ik reeds zo vele jaren van deel uitmaak ! Het trainen kon me niet deren, ik deed het graag; de vriendenkring waar ik trouw en geregeld naar toe ging; het scheidsrechteren zelf die me toch zo veel voldoening gaf. Begrijpen de anderen dat wel? Het lijkt me allemaal veel te eenvoudig , ja zelfs naïef, om te zeggen “stop er mee, je hebt het toch zo vele jaren kunnen doen, je hebt toch een mooie carrière gehad”. Zaken die ik nu op dat moment niet wil horen; mensen bedoelen het met die uitspraken uitermate goed maar het scheidt bij mij geen goed gevoel.

Ik zou graag dromen dat ik terug over al mijn mogelijkheden beschik om nog even, om toch nog een tijdje datgene te kunnen doen waar ik steeds dol en verliefd op was en is. Kan een droom werkelijkheid worden?

Ja, en hij droop, slenterend, gevangen in een labyrint van gevoelens vanuit de kleedkamers weg terwijl de donkerte van de avond meer en meer neerviel.

Marc Rommelaere

Diaken Proost van het voetbal in West-Vlaanderen